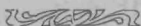

težke dni. Zlate nebeške zvezdice, ki se nam smehljajo z neba, nam kažejo našo pravo domovino, kjer se bomo v večni radosti odpočili od truda in težav zemeljskega življenja. — In pogledjte, ljubi moji, cvetke na polju! Ko gre človek ves žalosten skozi poljano, posejano s cvetkami, se mu cvetke smehljajo in ga razveseljujejo. Sredi pisanega cvetja pozabi človek težave in bridkosti in se veseli s naravo vred. — Tretji spomin na raj: nedolžno otrokovo oko. Ta spomin nam pa glasno kliče in oznanja, kje je prava sreča doma, kje pravo veselje. Vsemu svetu priča nedolžno oko, da biva prava sreča in pravo veselje v srcu, ki ne pozna greha in hudobije. In tako srce ima sredi težav in nadlog na tem svetu raj. In ne čudimo se, da tudi oko oznanja ono srečo, ki jo tak človek nosi v svojem srcu...

Celo leto vas je, preljubi otroci, opominjal Marijin zvonček k lepemu in čednostnemu življenju. Ali ste radi poslušali njegov glas? Ali pa ste se tudi kaj potrudili, da bi po njegovih naukih lepo živeli? — Klical vas je zvonček Marijin k Materi božji — Materi vaši. Ali ste ga poslušali? Naj vam še zadnji njegov glas v letošnjem letu glasno kliče:

»Otroci, vsi pod Marijino varstvo! K nebeški Materi se zatekajte, da vas Ona vzame pod svoje varstvo in vas obvaruje greha. Le v življenju brez greha je prava sreča. Le nedolžno srce more občutiti pravo veselje.

J. So—ič.

Prvo božično drevesce.

Legenda.

Ko je bival Jezusček še na zemlji, je rad zahajal med dobre in pridne otroke. Zlasti je rad obiskoval bolne otročiče, jih tolažil in se igral z njimi.

V borni kočici je ležalo na trdih posteljicah dvoje bolnih otrok. Hudo jima je bilo, ker nista mogla pod milo nebo v družbo veselih vaških otrok.

Vsa žalostna je potožila sestra svojemu bratcu: »Ko bi imela tu v sobi vsaj nekaj cvetic, bi bila vesela.« Bratec pa je menil: »Ni mi toliko za cvetke, ker pre-

Na trg.

hitro zvenejo. Rajši bi imel tako drevo, ki bi bilo vedno zeleno!»

Jezusček je čul skromne želje ubogih otrok. Zasmilili sta se mu sirotki. Sklenil je v gozdu poiskati drevo, ki bi bilo voljno iti k bolnima malčkoma.

Odšel je v gozd. Vse drevje se mu je klanjalo in je pozdravljalo ljubega Jezusčka.

Božje dete zaprosi: »Katero drevo bi hotelo iti v borno hišico dveme malima bolnikoma v veselje in uteho?«

Ali glej, slehernemu drevesu se je stožilo po lepem gozdnem domu. Brž so se izgovarjala drugo za drugim. Hrast pravi: »Ne morem odtod, ker so poiskale veverice bivališča v mojih rogovilah!« Bukev trdi: »Ne pustim ptičic, ki gnezdiijo v mojih vejah.« Še breza pristavi: »Sleherni dan me obiščejo hrošči in metulji, kako naj se ločim od njih!«

Toliko izgovorov je užalostilo dobrega Jezusčka, kar zašepeče tik njega smrečica: »Gospod, nimam lepe obleke, moje igle bodejo, zame ne marajo lahkokrili metulji in ne drobne ptičice. Vzemi me s seboj k bolnima otrokoma, hočem bivati pri njiju in jima govoriti o zelenem gozdu in o zlatih solnčnih žarkih!«

Jezusčku je bila vseč ponudba drobne smrečice; ljubeče je pobožal z nežno ročico bodeče igle. »Poleti in pozimi boš posihmal zelena, smrečica, ker si slušala mojo željo. Ko bodo stala druga drevesa vsa gola in prazna, boš zelenela ti premnogi deci v veselje. Naj te okrasijo moji angeli!«

Hipoma so pripluli angelci, pozlatili so jabolk in orehov; na veje in vejice so obesili vse polno igrač, ptičk, konjičkov in pisanih punčk. O mraku so prižgali še svečice, da se je smrečica svetila v nebeški svetlobi.

Nato so odnesli odičeno drevesce bolnima otrokoma. Siromačka sta zrla vsa začudena in hkrati sta vstala iz posteljic zdrava. Kar nagledati se nista mogla rajskega drevesca. Radostna sta se zahvaljevala dobremu Jezusu za veliko dobroto.

Ta dogodek se je kmalu zvedel daleč naokoli, in ker je bilo to uprav na sveti božični večer, so začeli ljudje na ta večer krasiti pridnim otrokom smrečice in so jih imenovali božična drevesca.

Lud. Koželj.

